

forhandler med disse Arbejdere, og saa gaar det, som de ærede Landboere vel nok erindrer fra deres Forfædres Tid, at Ridefogeden tidt og mange Gange er værre end Naadigherren. Hvis det var de virkelige Ledere af disse store Virksomheder, der forhandlede med deres Arbejdere, saa kunde mange af den Slags Strejker som Havnestrejken helt og holdent undgaas og et Resultat opnaas i al Fredsommelighed til Gavn for begge Parter. Jeg tror, at som Forholdet laa her, var det en nyttig Ting, at denne Strejke paa fredelig Maade blev bragt ud af Verden, og at vi skylder Generaldirektør Koefoed stor Tak for det Arbejde, han har udført.

Jeg vil endnu blot sige, at der under denne Havnestrejke blev udspremt en Række ab.olute Usandfærdigheder — sandsynligvis ligefrem Løgne, idet vedkommende ganske sikkert maa have vidst, at det ikke var sandt — om, at Ledelsen af Hamborgs Havn skulde have sendt Kapitaler her til København til de strejkende Arbejdere for at ødelægge Københavns Havn. Jeg vil nok spørge, hvorledes nogen kunde tro, at Lederne af Hamborgs Havn, hvor Arbejdet laa stille, paa et Tidspunkt, hvor Markkursen var sunket saa dybt, som den var allerede under Havnestrejken, skulde tænke paa at sende Kapitaler til Københavns Havn for gennem en ligefrem Machiavellisme at ophidse Arbejderne til at gøre Strejke og derved ødelægge Københavns Havn; men saadant blev udspremt og troet. Der blev udspremt Rygter om utalte Rubler, som gik i de strejkende Arbejders Kasse, og Rygter om, at nede i Nyhavn gik Tyskere og uddelte hele Bundter af Pengesedler til de strejkende Arbejdere; og der blev sagt, at Arbejderne i Norge sendte 500 000 Kr. til de strejkende Havnearbejdere. Der var i alt dette ikke den allerbitterste Smule Sandhed, og det havde blandt de strejkende selv kun een Virkning, nemlig den, at Havnearbejderne følte sig noget opmuntrede ved Tanken om, at Modstanderne muligvis troede paa disse Æventyr og derfor troede, at Havnearbejderne var stærkere, end de egentlig var. Men det var vel ikke det, man tilsigtede med at udsprede disse Rygter. Det var ikke Havnearbejderne, der udsprede dem. Sandheden med Hensyn til Havnearbejdernes pekuniære Forhold var den, at i de 5 Uger, som Havnestrejken varede, fik de strejkende Arbejdere hver udbetalt i Strejkebidrag i alt 30 Kr.; saa det var saa usselt, som det overhovedet kunde være, for disse Havnearbejdere. Men

disse Rygter udspreddes, fordi man vilde vække Had mod Arbejderne. Jeg advarer imod, at man gør dette; det kan blive vanskeligt i de kommende Tider at bevare den sociale Fred, men det er klart nok, at hvis de Bestræbelser, der her var i Gang for at ophidse alle udenfor Arbejderklassen til Had mod Arbejderne, faar Held med sig og større Udbredelse, saa vil det blive bevaret med et lignende Had fra Arbejdernes Side, og saa vil ingen være i Stand til at bevare den sociale Fred i Danmark i de Tider, som forestaar, og som under alle Omstændigheder vil blive meget vanskelige.

Finansministeren (Brandes): Jeg ønsker først at give nogle Oplysninger om den finansielle Stilling, som den foreligger i Øjeblikket, saaledes som den har ændret sig fra den Tid, da jeg forelagde Finanslovsforslaget for det høje Ting. Jeg nævnede den Gang, at Staten stod i en betydelig Gæld til Nationalbanken; jeg nævnede ogsaa Tallet paa det Beløb, som Staten skyldte, og dette vakte en vis Uro, maaske med Rette; man syntes, det var et overordentlig stort Beløb, det her drejede sig om, og man syntes, med Rette finder jeg, at det er uheldigt, naar Statskassen har en saadan Gæld til Seddelbanken her i Landet. Det vilde naturligvis være bedre, om Staten var den stærke samfundsbevarende Pengemagt, om den var Kommunernes Hjælper og Institutionernes Beskytter; alt dette vilde være udmærket godt, men Staten er kun Velhaver, naar Borgerne er Velhavere; i samme Øjeblik som Borgernes Velhavenhed svinder, deres Indtægter tager af, bliver uvilkaarlig ogsaa Staten mindre vel funderet. Heller ikke har vi haft nogen Reservefond i disse Aar. Man kan maaske sige, at derigennem er blevet bevist, at en Reservefond er ikke absolut nødvendig. Den, vi havde ved Verdenskrigens Udbrud, var nominelt vel paa 12—13 Mill. Kr., men da de Aktiver, af hvilke den bestod, ikke var let afhændelige, ja, knap nok sælgelige uden store Tab, betød Reservefonden ikke meget. Man kan ogsaa sige, at Reservefonden er Statsborgernes Indtægter og Formuer, at den ligger i Borgernes Lommer og kan hentes derfra, hvis det endelig skulde blive nødvendigt.

Der trænges i Øjeblikket til en stor Kassebeholdning; en Kassebeholdning paa 50 Mill. Kr. — jeg tror, jeg har nævnt dette Tal — er i dette Øjeblikket fornøden. Med Budgetter, der er saa højt oppe som de nuværende — oppe omkring 400 til 500 Mill. Kr., er en saadan Kasse-